दृष्ट्वा फलस्य नापश्यद्दोषान्पापानुबन्धकान् । विविनक्ति न शौचं यः सोऽन्यत्रापि कथं भवेत् ।
संहिताध्ययनं कुर्व्वन्वसन्गुरुकुले च यः । भैक्ष्यमुत्सृष्टमन्येषां भुङ्क्ते स्म च यदा तदा ।
कीर्त्तयन्गुणमन्नानामघृणी च पुनः पुनः । तं वै फलार्थिनं मन्ये भ्रातरं तर्कचक्षुषा ।
तं वै गच्छस्व नृपते स त्वां संयाजयिष्यति । जुगुप्समानो नृपतिर्म्मनसेदं विचिन्तयन् । १२७५
उपयाजवचः श्रुत्वा याजस्याश्रममभ्यगात् । अभिसंपूज्य पूजार्हमथ याजमुवाच ह ।
अयुतानि ददाम्यष्टौ गवां याजय मां विभो । द्रोणवैराभिसन्तप्तं प्रह्लादयितुमर्हसि ।
स हि ब्रह्मविदां श्रेष्ठो ब्रह्मास्त्रेचाप्यनुत्तमः । तस्मात् द्रोणः पराजैष्ट मां वै स सखिविग्रहे ।
क्षत्रियो नास्ति तस्यास्यां पृथिव्यां कश्चिदग्रणीः । कौरवाचार्य्यमुख्यस्य भारद्वाजस्य धीमतः ।
द्रोणस्य शरजालानि प्राणिदेहहराणि च । षडरत्नि धनुश्चास्य दृश्यते परमं महत् । १२८०
सहि ब्राह्मणवेशेण क्षात्रं वेगमसंशयं । प्रतिहन्ति महेष्वासो भारद्वाजो महामनाः ।
क्षत्रोच्छेदाय विहितो जामदग्न्य इवास्थितः । तस्य ह्यस्त्रबलं घोरमप्रधृष्यं नरैर्भुवि ।
ब्राह्मं सम्भारयंस्तेजो ऊताऊतिरिवानलः । समेत्य स दहत्याजौ क्षात्रधर्म्मपुरःसरः ।
ब्रह्मक्षत्रे च विहिते ब्राह्मं तेजो विशिष्यते । सोऽहं क्षात्राद्बलाद्भीतो ब्राह्मं तेजः प्रपेदिवान् ।
द्रोणादिशिष्टमासाद्य भवन्तं ब्रह्मवित्तमं । द्रोणान्तकमहं पुत्रं लभेयं युधि दुर्ज्जयं । तत्कर्म्म कुरु मे याज वितराम्यर्ब्बुदं गवां । १२८५
तथेत्युक्त्वा तु तं याजो याज्यार्थमुपकल्पयत् । गुर्व्वर्थ इति चाकाममुपयाजमचोदयत् । याजो द्रोण विनाशाय प्रतिजज्ञे तथा च सः ।
ततस्तस्य नरेन्द्रस्य उपयाजो महातपाः । आचख्यौ कर्म्म वैतानं तदा पुत्रफलाय वै ।
स च पुत्रो महावीर्य्यो महातेजा महाबलः । दृश्यते यद्विधो राजन्भविता ते तथाविधः ।
भारद्वाजस्य हन्तारं सोऽभिसन्धाय भूपतिः । आजह्रे तत्तथा सर्व्वं द्रुपदः कर्म्मसिद्धये ।
याजस्तु हवनस्यान्ते देवीमाज्ञापयत्तदा । प्रैहि मां राज्ञि पृषतिमिथुनं त्वामुपस्थितं । १२९०
॥ राज्ञ्युवाच ॥ अवलिप्तं मुखं ब्रह्मन्दिव्यान् गन्धान्बिभर्म्मि च । सुतार्थे नोपलब्धाऽस्मि तिष्ठ याज मम प्रिये ।
॥ याज उवाच ॥ याजेन अपितं हव्यमुपयाजाभिमन्त्रितं । कथं कामं न सन्दध्यात्सा त्वं विप्रैहि तिष्ठ वा ।
॥ ब्राह्मण उवाच ॥ एवमुक्त्वा तु याजेन ऊते हविषि सत्कृते । उत्तस्थौ पावकात्तस्मात्कुमारो देवसन्निभः ।
ज्वालावर्णो घोररूपः किरीटी वर्म्म चोत्तमं । बिभ्रत्सखड्गसशरो धनुष्मान्विनदन्मुहुः ।
सोऽध्यारोहद्रथवरं तेन च प्रययौ तदा । ततः प्रणेदुः पाञ्चालाः प्रहृष्टाः साधुसाध्विति । १२९५
हर्षाविष्टास्ततश्चैतान्नेयं सेहे वसुन्धरा । । भयापहो राजपुत्रः पाञ्चालानां यशस्करः ।
राज्ञः शोकापहो जात एष द्रोणवधाय वै । इत्युवाच महद्भूतमदृश्यं खेचरं तदा ।
कुमारी चापि पाञ्चाली वेदीमध्यात्समुत्थिता । सुभगा दर्शनीयाङ्गी खसितायतलोचना ।
श्यामा पद्मपलाशाक्षी नीलकुञ्चितमूर्द्धजा । ताम्रतुङ्गनखी सुभ्रूश्चारुपीनपयोधरा ।